

Kapitel 1

HAN TROEDE, AT DET var et iskoldt land, han skulle til, men han tog fejl. Den fugtige luft, der trænger ind i kabinen, er lun og mættet som åndedrættet fra en febersyg baby.

Manden er ør efter rejsen. Først turen op over det sydamerikanske kontinent, så flere timers forsinkelse i Buenos Aires, inden det lange stræk over Atlanten i selskab med en gammel mand plaget af inkontinens i stolen ved hans side og et udvalg af film på monitoren foran sig, der syntes at skifte efter eget neurotisk forgodtbefindende:

Scener af smukke mennesker med hinanden i hånden i en storbys blide morgenlys, så et pludseligt nedslag af bomber, der droppes fra en kamphelikopter over en afrikansk landsby til den hysteriske latter fra en sit-com, hvor de elskende nok er lovformelig gift, bare ikke med hinanden! Mere latter.

Til sidst var han faldet i søvn og først vågnet, da stewardesserne rullede ned ad midtergangen og delte folieindpakket morgenmad rundt til de søvndrukne passagerer og åbnede for de tildækkede vinduer, så lyset kunne slippe ind.

De befandt sig over Irland og ville inden længe gøre klar til indflyvning til Madrid. Sidste stop, og sidste drøje forsinkelse, inden han kom med et aftenfly til København eller *Copenhagen*, sådan som han selv ville sige det, hvormed han stort set også havde udtømt sin viden om det land i det

fjerne Europa, som han havde anvendt en betydelig del af sin beskedne formue på at besøge.

Han er glad for at forlade flyet og taknemmelig over igen at kunne mærke fast grund under fødderne. I Argentina var han ganske vist vant til de små propelmaskiner, der fordelte folk rundt mellem yderdistrikterne, men han befinder sig bedst på jorden eller endnu bedre på ryggen af en af de heste, som han har et nærmest symbiotisk forhold til.

Han er en lille, tæt mand med et mørkt, gråsprængt overskæg, som han er stolt af, og et bedrøvet blik i sine sorte øjne, som altid minder ham om det, han har mistet.

Bagagen spytted op fra et hul midt i rundellen, og han snubler sig frem blandt de andre passagerer og snupper sin taske fra båndet. Det kunne lige passe, at han blev bestjålet nu, hvor han omsider var nået frem.

Han ranker sig og ruller med skulderen, slænger tasken om på ryggen i en strop og går med faste skridt ud af ankomsthallen, forbi tolderne, som om han er klar til at tage et slagsmål med på stedet, hvis de skulle vove at kalde ham til side, men de lader ikke til at lægge mærke til ham.

En mur af ansigter møder ham, da han kommer ud, og han går i stå. Det er forventningsfulde ansigter, men også ansigter, der allerede har sorteret ham fra og spejder mod de næste, der træder ud af slusen, bortset fra en enkelt. En velklædt mand med briller og kort, sort hår og et papskilt med en håndskrevet tekst, der meddeler ham, at i hvert fald én i dette ukendte land kender hans navn: Juan Rodríguez.

De hilser på hinanden. Manden med skiltet er venlig og tilbyder at tage Juans taske, men det er ikke nødvendigt, og sandt at sige bryder Juan sig heller ikke om at slippe den. Det er, som om han har et behov for noget kendt at klamre sig til.

Manden taler spansk som en spanier, ikke som en sydamerikaner – siger *vosotros* i stedet for *ustedes* – og virker i mod-

sætning til Juan fuldstændig i ro med sig selv. Han slår ud med armen og lader Juan gå forrest gennem terminalen og ud ad en sidedør til en bil på en parkeringsplads umiddelbart udenfor. Blonde mennesker med blå øjne myldrer rundt mellem hinanden i tusmørket, mens de lægger tasker ud og ind af biler og knuser og krammer til velkomst eller afsked, eller hvad det nu er.

Himlen over lufthavnen er dunkel som våd skifer, og der er en trykken i luften, som om et uvejr hvert øjeblik kan bryde løs. Han når knap at tænke tanken, før tordenen kommer rullende.

De sætter sig ind i bilen, og manden hjælper Juan med sikkerhedsselen. Han ser et øjeblik på ham gennem brillerne, som om han leder efter noget bestemt i hans ansigt, inden han vender sig og starter motoren med et smil, som Juan ikke kan afkode.

De første dråber falder som slaskede slag mod forruden, og inden de er kørt ud af lufthavnsområdet og ned på en motorvej, er det med svingende vinduesviskere og lyn, der blitser gennem regnen.

“Mikkel kunne ikke selv komme,” siger manden med hævet stemme gennem nedbøren, “men han glæder sig til at se dig.”

Juan nikker.

“Nu kører jeg dig på hotel, og så aftaler vi med Mikkel, hvornår I kan mødes.”

“Ikke et hotel,” siger Juan og retter sig op. “Det har jeg ikke råd til.”

“Bare rolig. Vi betaler.”

Juan nikker igen, men føler sig ikke rolig. Han falder tilbage i stolen, men holder stadig fast om sin taske. Den lugter af læder og får ham til at tænke på hestene på pampaen. Han savner dem. Måske var denne her rejse en dårlig idé? Måske er alle de tabte år virkelig tabte? Måske er det hele forgæves?

Han ser ud på regnen, der vælter ned i lyskeglerne fra de modkørende biler. Han kender udmærket til regn, hvor han kommer fra. Altid koncentreret på bestemte tidspunkter af året, mens den her nærmest virker som en skæbne.

“Hvad ... hvad har señor Mikkel fortalt?” spørger Juan.

Den anden ryster på hovedet.

“Ikke meget. Bare, at du ville ankomme, og så ville I tage den derfra.”

“Kender De Mikkel godt, señor?”

“Såmænd. Mikkel er ikke en, der går stille gennem livet. Lad mig sige det sådan.”

“Jeg har aldrig mødt ham. Kun talt med ham i telefonen. Når sandheden skal frem, har jeg næsten ikke kunnet sove, siden jeg talte med ham første gang. Det hele er så ... uvirkeligt.”

Juan ryster på hovedet, som om han vitterlig ikke forstår noget. Som om det hele faktisk er en drøm.

De er drejet af motorvejen og kører langs et højt trådhegn omkring nogle forladte industribygninger. Juan kan ane graffiti på murene og se, at alle synlige vinduer er smadrede.

Den anden sagtner farten og drejer bilen ind på grunden gennem en åben låge. Regnen gør det umuligt at se, hvor hullerne i asfalten er, og de bumper af sted langs de arrede facader, mens der kastes kaskader af vand op fra hjulene.

“Er hotellet her?” spørger Juan.

Den anden smiler i mørket.

“Bare vent. Du bliver overrasket.”

Han drejer bilen om et hjørne og stopper i en gyde, der ender blindt og med gamle olietønder og paller i stabler langs murene. Han slukker motoren, og regnen lyder mod taget som småsten, der slynges rundt i en gryde.

Manden tager nøglen ud af tændingen, stiger ud og kommer rundt om bilen og åbner døren i Juans side.

“Er det her?” siger Juan. “Er De alvorlig?”

Han blinker med øjnene mod de faldende dråber, der rammer ham i ansigtet. Kan ikke rigtig se den anden. Kun den sorte skygge.

“Ud!”

Det venlige i stemmen er forsvundet. Juan ser, at han har en pistol i hånden, og det går op for ham, at denne rejse er en forfærdelig fejltagelse.

Manden sætter pistolen hårdt mod tindingen på ham, bøjer sig ind over ham, løsner sikkerhedsselen og trækker ham ud af bilen i skjortekraven. Juan tumler et par skridt gennem regnen, mens han stadig klamrer sig til tasken.

“Hvad sker der? Señor, hvad er det, der sker?!”

Spørgsmålene drukner i lyden af vand, der syder alle vegne fra. Et brus, som synes at vokse, som et kor af djævle, der løfter stemmerne højere og højere, og Juan begynder at græde.

En kugle forlader pistolen. Den ene side af hans hals bliver flået op. Han snurrer omkring, slipper tasken og falder om i vandet på asfalten. Der kommer mærkelige lyde fra hans mund, mens han forsøger at kravle frem på knæ og albuer. Han presser en hånd mod såret i halsen og det varme blod, der fosser ud mellem fingrene. Det sidste, han ser, er papskiltet fra lufthavnen, der ligesom af egen kraft glider ud ad den åbne bildør og flyder ind i mørket.

Juan Rodríguez.

Kapitel 2

JAKOB HAVDE SKRUEET helt op for bilradioen for at lade Bach overdøve regnen og den støjende motor og tankerne om, at han nok kom for sent; at han havde set sin ven i live for sidste gang.

Motorvejen svinger i en blød bue mellem træerne i siden, og Jakob lægger sig i det yderste spor på den øde vej. For sent opdager han blinkene i regnen og når lige at træde på bremsen, da betjente med gulglitrende overtrækstøj vinker ham ind på en rasteplads, hvor også andre biler er dirigeret ind.

Jakob ruller ind i køen, mens han skruer ned for musikken, og en kvindelig betjent med en paraply træder frem foran ham, skæver ned til nummerpladen og kommer om på siden af bilen. Jakob ruller vinduet ned.

“Kørekort,” siger hun og ser ham i øjnene.

Jakob letter sin store krop og trækker med besvær sin tegnebog op af baglommen.

“Har du drukket noget i aften?” Betjenten lyser med en lille lommelygte mod hans ansigt.

Jakob svarer nej og rækker hende kortet.

“Du kørte alt for hurtigt,” siger hun og kopierer under paraplyen kortets oplysninger over på sin blok.

“Jeg tror, du har ret. Der var bare næsten ikke nogen anden trafik, så jeg tænkte ikke så meget over det.”

“Du er målt til 160.”

“Det var dumt. Det beklager jeg.”

“For en sikkerheds skyld reducerer vi vores måling med et par kilometer, så lad os sige, du er blevet noteret for 155 km i timen.”

Hun ser på ham, som om spørgsmålet er til forhandling.

Jakob nikker og tager imod kortet, som hun rækker tilbage gennem vinduet.

“En af mine venner ligger på hospitalet og er ved at dø.”

“Det gør mig ondt,” siger hun og noterer hans adresse, inden hun flår et gennemslag af arket af og rækker ham det.

“Men du skal alligevel overholde loven. Du vil få en bøde en af dagene, og det kommer også til at koste dig et klip i kørekortet.”

Hun retter sig op og vinker ham frem, så han kan rulle forbi de andre biler og tilbage på motorvejen. Han tænder for radiokoncerten igen og speeder op.

Da han når sygehuset, er det til de sidste passager af Bach og begejstrede klapsalver fra publikum i salen. Han slukker. Der er tomt på parkeringspladsen bortset fra to hvidklædte skikkelser, der står under et halvtag og ryger, mens regnen siler ned gennem lampernes lys.

Han lunter over pladsen og træder ind i receptionen uden at henvende sig ved skranken og går hen til elevatorerne. Han har været her flere gange de seneste uger og ser ikke længere de alt for farvestrålende plakater på væggene eller skiltene med navne på afdelinger, han kun har en fjern anelse om, hvad dækker over.

Der er en lugt af desinfektion i luften, som gør ham urolig, fordi den virker umenneskelig.

Han trækker en klud frem fra lommen og tørrer sveden af panden og under dobbelthagerne og omkring halsen. Han sveder altid meget. Også når han intet foretager sig. Bare

det, at han sidder komplet livløs i en stol, kan få sveden til at bryde frem.

Døren til elevatoren går op, og han træder ind, trykker på tredje sal og registrerer skiltet, der meddeler, at elevatorerne er i stand til at løfte seks personer eller op til femhundrede kilo. En sandhed med modifikationer. Han vender skiltet ryggen og stikker lommelærklædet i lommen og kører op på etagen, hvor han allerede har været flere gange.

To sygeplejersker sidder i et rum og drikker kaffe. De ser ikke i hans retning, da han passerer døren. En gammel mand med lukkede øjne og hule kinder ligger i en seng på gangen med et drop i armen. Den er tynd som en vissen gren. Et urørt måltid mad står på en bakke ved hovedgærdet.

Jakob skubber døren op ind til Mikkels stue. Irene sidder på en stol og holder Mikkel i hånden. Et stearinlys brænder i vindueskarmen og lægger dybe skygger over Mikkels ansigt.

Irene kigger op. Det blonde hår er i uorden, øjnene er røde, og hun tørrer tårer væk med det tørklæde, hun knuger i sin ene hånd.

“Så fik han omsider fred,” siger hun. “Og ja, det gjorde vi andre også.”

Jakob lægger en arm om hende og knuger hende tæt, og hun giver sig til at hulke.

“Han er død, Jakob. Nu er han endelig død. Han ville ikke mere. Han kunne ikke mere. Han ...”

Jakob tænker, at det er rigtigt. Mikkel ville ikke mere. Det var også det, overlægen havde sagt til dem uden for stuen nogle dage forinden.

“Vi har mulighed for at transplantere en lever, men han *vil* ikke samarbejde, og så kan vi ikke,” forklarede han uden at kunne skjule sin irritation.

Mikkels mund er åben. De hidsige rynker om hans øjne og mund er mildnede. De trækker sig ikke længere sammen

i koncentration om en bitter tanke eller en besk bemærkning, der er ved at bryde frem. Han har sagt sit sidste ord.

“Han døde til Bach,” siger Irene stille. “Radioen spillede en koncert, og da den var slut, var han død. Det var meget fredfyldt. Jeg ved ikke, om han hørte musikken, men hvis han gjorde, var det, som han kunne have ønsket det.”

Jakob gør sig fri og trækker en stol hen ved siden af hende.

“Henter du ikke et par glas, Jakob? Jeg har taget en flaske med.”

Hun bøjer sig og trækker en flaske portvin op af tasken ved sine fødder.

Jakob går ud på gangen og ned til stuen med sygeplejerskerne.

“Undskyld,” siger han. “Har I et par glas, vi må låne? Vi vil gerne sidde lidt hos Mikkel.”

Den ene af sygeplejerskerne nikker, som om hun allerede havde gættet hans anmodning, og finder to glas i et skab.

“Værsgo,” siger hun og rækker ham dem.

Han går ud med glassene og skal lige til at gå tilbage ind på stuen, da han stopper. En mand i den modsatte ende vender ham brat ryggen og går med raske skridt den modsatte vej, åbner glasdøren i bunden af gangen og forsvinder ud af lyset.

Jakob ser efter ham. Et øjeblik har han en fornemmelse af, at manden står i mørket på den anden side af glasvæggen og betragter ham.

Jakob tager et skridt ned ad gangen, men stopper så. Lyset bag glasset tændes, og der er intet at se. En portør kommer rullende med en tom bære, og Jakob går tilbage til Irene på stuen. Hun står oprejst, holder igen Mikkels ene hånd i sin og ser på hans lukkede ansigt, som om der stadig kan slippe ord fra de hvide læber.

Jakob stiller glassene fra sig og tager Mikkels hånd ud af hendes og forsøger at hægte den dodes fingre sammen over

brystet, men det er, som om de ikke vil, og armene glider ned langs siderne.

“Lad ham,” siger Irene og sætter sig i stolen. “Lad ham bare ligge, som han vil, det stædige fjols.”

Jakob tager glassene op og sætter sig tungt i stolen over for Irene. Hun lirker proppen af portvinen og skænker op.

“Ved du, hvem han minder om, som han ligger der?” siger Jakob med blikket på den rubinfarvede væske, der fylder glassene.

“Mikkels øjne er lukkede. Man sagde altid om den anden, at man aldrig kunne få ham til at lukke sine, men sig ikke mere ...”

Hun sætter flasken på gulvet, trækker vejret, som om det kræver overvindelse, og tager det ene glas fra ham.

“Skål, Jakob. Tak, fordi du er her. Han holdt så meget af dig.”

Kapitel 3

JAKOB GRIBER RÆKVÆRKET og trækker sig de tre trin op ad trappen til receptionen. Han er gået til forlaget, som han plejer, og sveden perler over panden, selvom morgenen er kølig.

Sally står bag disken og er ved at skære snoren, der holder bundtet med dagens aviser, over.

“Her,” siger hun og samler et sæt, som hun rækker til Jakob sammen med en flødebolle.

“Hvad er nu det?”

Sally retter på sit grå hår og smiler.

“Det er den tid igen.”

“Fødselsdag?”

Hun nikker og ser ned. Jakob kysser hende på kinden.

“Tillykke, Sally.”

“Tak.”

“Du ligner en fyrreårig.”

“Det sagde du også for ti år siden.”

“Men det er mere sandt end nogensinde.”

“Ja, ja.”

Han tager flødebollen og løfter den, som om han skåler.

“Til verdens smukkeste receptionist.”

“Ja, ja.”

Han stikker flødebollen i munden, slikker på fingrene og går ind i elevatoren med aviserne.

Der er tomt på redaktionsgangen. Dørene ind til kontorerne står åbne, og der ligger stakke med papirer og bøger overalt. Et maleri af den gamle grundlægger hænger over en opulent mahognisofa med sort hestehårsbetræk, som fulgte med fra det forlag, han i sin tid brød ud fra og startede for sig selv. Efter sigende har både Karen Blixen og John Steinbeck siddet der, om end ikke samtidig.

Grundlæggeren er ikke længere aktiv. Han dukker kun op, når der er receptioner, og kun hvis han forinden er blevet lovet transport frem og tilbage i taxa.

Jakob smider aviserne fra sig på skrivebordet på sit kontor, går ud i køkkenet og trykker en kaffe ud af kaffeautomaten og tager en halv liter Coca-Cola i køleskabet.

Der står tomme vinflasker på gulvet og et fad med en halvt spist lagkage, der er sunket sammen i varmen. Han hælder kagen i skraldespanden og åbner vinduet ud til gården, hvor et blomstrende kastanjetræ vifter med sine hvide boafjer mod de gulkalkede mure.

Da han vågnede, så han Mikkels ansigt for sig. Måske så han det allerede, mens han sov. I hvert fald havde han sovet elendig.

Irene havde han kørt hjem, da de havde drukket et glas portvin, og de ikke kunne finde på mere at sige, selvom de havde masser at tale om. Om Mikkel og hans luner og om, hvor meget de begge ville komme til at savne ham, men i går aftes havde de ligesom ikke flere ord tilbage.

Jakob trækker Berlingske frem af avisstakken og bladrer om til kultursiderne til den kronik, han selv har forsynet med overskriften "Kiss my ass!"

"De to litterære giganter F. Scott Fitzgerald og Ernest Hemingway havde et anstrengt forhold til hinanden. Da Fitzgerald på et tidspunkt giver en grundig tilbagemelding

på manuskriptet til *A Farewell To Arms*, får det Hemingway til at kvittere med: 'Kiss my ass!', skønt han efterfølgende indarbejdede en del af vennens bemærkninger i den endelige udgave. Mangel på generøsitet mellem forfattere er intet nyt, og det er bestemt heller ikke noget overstået kapitel, skriver redaktionschef Jakob Mimer i denne kronik om litterære fejder mellem kolleger.”

Jakob drikker kaffen, mens han læser sin egen tekst.

Den vil givetvis gøre en hel del sure, sikkert også nogle af forlagets egne forfattere, men den er ikke desto mindre sand. Forfattere er notorisk dårlige til at anerkende hinanden, som om de alle sammen spiller det samme nulsumsspil, hvor gevinster til andre altid sker på bekostning af en selv.

Andres gode anmeldelser er næsten altid uretfærdige, ligesom andres legater og flotte salgstal mest ses som en udhuling af mulighederne for selv at opnå det samme.

Jakob skal håndtere det hele tiden.

Hvorfor får han så mange annoncer, mens jeg næsten ingen fik?

Hvorfor skal hun have en udgivelsesreception, mens jeg bare fik en skide kop kaffe?

Tror I ikke på mig?

Senest havde han siddet med Rikke Thisted, forlagets krimistjerne, der solgte strålende, meget bedre end de havde turdet håbe, og højere end de mål, som Jakob meget omhyggeligt havde aftalt med hende forinden, men sagen var, at der på pladsen over hende på bestsellerlisten lå en jævnaldrende svensk kollega med en bog i samme genre, og hvorfor var det lige, at hun solgte *endnu* bedre?

Jakob vidste det ikke. Bøgerne var skåret over den samme letbenede læst med det samme mix af damebladsreportager fra privatsfæren blandet op med udpenslet vold og så en happy ending, der afleverede hovedpersonen klar til at stige

om bord i en ny, blodig karruseltur i den næste bog.

Litteraterne hadede det, men det var det, der blev læst, og forlagene drejede i disse år deres opmærksomhed i den retning, mens den genreløse litteratur led i fortørnet ubemærkethed.

Det var, som om det i visse kredse var blevet en vedtaget sandhed, at god litteratur ikke rykkede sig fra lageret, mens den dårlige bare blev skovlet ud til læserne som gylle over en mark, og jo mere den solgte, desto dårligere var den.

Det havde fået forlagets gamle salgsmedarbejder, Tobias, til at stille det ikke uinteressante spørgsmål: Hvor mange eksemplarer skal en bog egentlig sælge, før den bliver til dårlig litteratur? Desuden kunne man konstatere, at al den gylle fik nye læsere til at vokse frem.

Forlaget havde netop fejret sin fyrre års fødselsdag. Pindemadder var blevet fortæret, fadøl drukket og en stribe formfuldendte taler var blevet afleveret. Pressen havde skrevet om begivenheden, og selv havde forlaget under Jakobs redaktion udgivet et lille jubilæumsskrift, der genfortalte urhistorien om rejsen fra beskedne kår og køkkenbord i privaten til etableret hjemsted for danske og internationale forfattere, der værdsatte den meget personnære forlagshåndtering frem for den øvrige branches stadigt mere forcerede marketingsfokus og målgruppetækning.

Sådan var fortællingen, selvom virkeligheden var, at forlaget de senere år også havde finansieret deres underskudsgivende skønlitterære udgivelser med en stadigt mere aggressiv portefølje på livsstilsområdet. Sund hud, slank talje, søde hunde og drømmeagtige haveanlæg.

Livsstilsredaktør Anne Nordentoft og hendes redaktion havde banket penge ind på forlagskontoen, som Jakob og hans nærmeste løbende satte over styr på digtsamlinger og oversættelser af vigtige forfattere fra eksotiske sprog, som

ingen læste, men som høstede fine priser og anerkendelse i snævre kredse.

Han river kronikken ud af avisen og hænger den op på den i forvejen overfyldte opslagstavle sammen med fartbøden fra aftenen forinden. Der hænger også et billede af Sofie i en ribbe med hovedet nedad, koksrode kinder og vidt åbne øjne mod sin far, der fotograferer hende.

Jakob havde taget billedet en af de gange, hvor han hentede hende til gymnastik, og hun havde møjsommeligt vist ham alle de øvelser, de havde været igennem i timen.

Jakob drikker en lang slurk af colaen og tager den tomme kaffekop for at hente en ny.

“Forbløffende, Jakob! Forbløffende!”

Koch stiller sig på tværs af Jakob med dagens Berlinger løftet op foran hans ansigt. Han smiler uden varme.

“Forbløffende, at du ikke synes, at vi har problemer nok, uden at du behøver at genere vores forfattere.”

Jakob trækker på skuldrene.

“Det er jo sådan, det er.”

“Er vores forfattere småtskårne idioter, mener du?”

“De har bare svært ved at kunne anerkende hinanden. Det er en kendt sag, og det findes der mange udmærkede psykologiske forklaringer på. Det gør dem ikke til idioter.”

“Det er da sådan, man må læse teksten.”

“Jeg tror, at det er en god idé at sige det højt, hvis der er noget, man finder er uhensigtsmæssigt.”

Koch ser på ham, som om han ikke fatter de ord, der kommer ud af Jakobs mund. Han sænker avisen.

“Okay, så lad mig så sige det meget højt og umisforståeligt. Jeg finder det uhensigtsmæssigt helt ud i det absurde, at du som redaktionschef på det her forlag finder, at det er verdens bedste idé at hænge vores væsentligste ressource til tørre i al offentlighed.”

Jakob åbner munden for at gøre indvendinger, men Koch er ikke færdig. Han sætter en finger på Jakobs brystkasse.

“Forfattere er ikke længere fæstebønder, Jakob. Forfattere er frie fugle, der letter og lander ved den mindste lille forstyrrelse. Og for nu at skære det helt ud i pap: De forfattere, du evner at fastholde på det her forlag, genererer et stadigt større underskud, mens de skønlitterære forfattere, der vil kunne holde skuden flydende, lander andre steder end hos os. Det er da et problem, der er værd at forholde sig til. Synes du ikke?”

“Jeg var egentlig på vej ud efter noget kaffe,” siger Jakob og maser sig forbi Koch.

Anne Nordentoft kommer i det samme ned ad gangen. Hun har fugtigt hår og et håndklæde løst om halsen efter brusebadet som den faste afslutning på cykelturen fra hjemmet i Bagsværd. Tights sidder stramt om hendes glatte ben, og et gyldent hårbånd samler håret i en dansende hestehale.

“Modig kronik, Jakob. Meget modig,” siger hun uden at stoppe og næsten uden at se på ham.

Hun fortsætter ned til sin ende af gangen, hvor de guldene forfatterportrætter på væggene bliver erstattet af reproduktioner med den variant af moderne kunst, der mest af alt minder om design.

Hun stopper og nipper spidsen af et vissent blad på buketten af blomster på piedestalen ud for sit kontor, inden hun forsvinder for hans blik efterladende en forførende fane af parfume i luften.

Jakob går ud i køkkenet for at tappe sig en ny kop kaffe, men nu kommer der ikke andet end grumset vand ud af maskinen.

Kapitel 4

DE SIDDER OM DET ovale bord i det ovale rum. Forlagets fineste. En buste af stifteren Bjarnhof står i den ene ende. I vinterhalvåret udstyres den gerne med en strikket tophue, mens den i sommerhalvåret kigger ud i rummet gennem et par Ray-Ban-solbriller. Nu er det solbrillesæson. I lokalets modsatte ende er der udsigt over de snævre gader i indre by.

Fra sin plads ved bordet kan Jakob se røde tegltage og tælle to kirkespir. Han skal lede lidt for at finde spor efter de seneste århundreder, indtil han får øje på det øverste af en kuglegrill, der buer frem over en halvmur, og ledninger, der er trukket fra hus til hus som tegn på, at tiden trods alt ikke er gået helt i stå.

“Jeg går ud fra, at I ligesom jeg følger de daglige salgstal,” siger Koch til de to andre. “Det vil derfor næppe komme som nogen overraskelse for jer, når jeg siger, at skønlitteraturen ligger langt efter det budgetterede, mens Annes afdeling omvendt ligger flot.”

Han deler et ark med de akkumulerede salgstal ud til Anne Nordentoft og Jakob.

“Dejligt,” siger Anne og glatter unødvendigt papiret foran sig. “Og der er desuden lige landet en bestilling på 8.000 biorytmebøger til Dansk Supermarked.”

“Strålende, Anne! Hvilken en af titlerne?”

Koch tager en guldfyldepen fra inderlommen og skruer låget af.

“Det er ... lige et øjeblik.” Hun ruller ned gennem mail-boksen på sin iPad og finder den mail, hun søger.

“Nej, Gud, undskyld. De bestiller 8.000 af *hver* af de tre første biorytmebøger. 24.000 eksemplarer i alt, uden returret, leveret direkte fra trykkeriet, så vi sparer også lagerudgiften.”

Koch ser frem og tilbage mellem Anne og Jakob, som om han ligesom forsøger at få Annes positive energi til at smitte af på Jakob.

“Og hvordan går det med *Spis efter din biorytme IV?*” siger han.

“Jeg sidder netop og redigerer det sidste af oversættelsen, og amerikanerne har sendt en fil med layout og illustrationer, så jeg får den klar til tryk, inden jeg går på ferie.”

“Hvor mange biorytmebøger regner de egentlig med at lave?” spørger Jakob.

“Så mange de kan komme af sted med,” siger Anne. “Vi er også blevet lovet en coffeetable op til jul. *Bag efter biorytmer*. Det bliver lidt presset, men vi skal nok nå det, og til foråret kan vi forvente *Børn og biorytmer*.”

“Men det er jo fup,” siger Jakob. “De udgivelser burde ligge i min afdeling. Det er ren fiktion. Biorytmer findes ikke.”

“Findes og findes ...? De virker i hvert fald fint,” siger Anne og smiler med gletsjerhvide tænder i sit solbrændte ansigt.

“Ja, jeg synes også, de virker fint,” siger Koch og holder arket med salgshallene op.

“Men er det, hvad vi vil stå for? Var det derfor, Bjarnhof i sin tid stiftede forlaget og lancerede sloganet: ‘Bjarnhof Bøger – for dem, der søger?’”

“Tiderne skifter,” siger Koch, “og folk søger noget andet i dag. Uden biorytmebøgerne ville vi slet ikke være her. De har reddet bundlinjen de seneste to år og gjort det muligt at op-

retholde en temmelig tung litterær afdeling. *No pun intended.*”

“Vi har da haft Rikke Thisted's krimier.”

“Men hvad ellers, Jakob? Rikke Thisted kan ikke skjule, at alt, hvad du ellers rører ved, giver et dundrende underskud. Er der noget nyt fra Grevinden?”

“Nej, ikke rigtig.”

“Men hvad så, Jakob. Hvad har du klar til efteråret?”

“Der er en ny kortprosa-bog fra Villy Reventlow. Et nyt bind erindringer fra Mark Pilzer. En genudgivelse af ...”

“Mark Pilzer? Du mener vel ikke ham den skrivende jazz-musiker fra Brooklyn?”

“Præcis. Hvor mange Mark Pilzer kender du?”

“Vi solgte ikke engang 300 eksemplarer af første del af hans erindringer. Hvorfor i himlens navn skal vi have mere af ham?”

“Fordi han skriver godt. Fordi han muligvis er en af de vigtigste jazzmusikere, der nogensinde har eksisteret.”

“Men danskerne er tindrende ligeglade med jazz, og Pilzer og trøstesløse erindringer fra negerghettoer. Hvem er det egentlig, du udgiver bøgerne for, Jakob?”

Koch løfter sine hænder som en dirigent, der lader spørgsmålet hænge i luften som en tone i en sats, der ikke skal rinde ud.

“Altså ... det er jo gode bøger. Vigtig litteratur. Jeg tænker, der stadig er læsere til den slags,” siger Jakob.

“Øjensynlig ikke.”

“Men så længe biorytmerne dunker derudad, så kan vi vel nok tillade os at holde et kvalitetsniveau, eller hvad?”

Koch lader hænderne lande på bordpladen med et klask, så kopperne klirrer.

“Det er muligt, at Annes udgivelser kan dække over dine fejl-dispositioner, Jakob, men det er bare ikke sikkert, at vi har lyst til at lade hende gøre det.”

“Hvad mener du?”

“Jeg har besluttet at dele forlaget op i to klart adskilte forretningsområder. Et for fagbøger og et for skønlitteratur.”

“Og hvad med vores børnebøger?”

“Vi lukker vores børnebøger. Jeg kan meddele, at Signe er blevet sagt op. Hun kommer ikke mere på forlaget. Supermarkederne laver efterhånden selv alle deres pegebøger, og efter at bibliotekerne har skåret ned, giver alt det andet underskud.”

“Er det så også et farvel til tegneserierne?”

“Tegneserier er endnu mere døde end erindringer af sorte jazzmusikere.”

“Jeg troede godt, du kunne lide tegneserier.”

“Jeg elsker tegneserier, Jakob, men det er jeg åbenbart en af de eneste i det her land, der gør. Kan du huske, hvordan det gik med den der danske serie, som jeg selv antog for et par år siden? Forrygende tegninger, strålende historie. Jeg blev forlægger for at få lov at udgive den slags. Men den var stendød fra dag ét. Intet salg overhovedet. Det er en af de udgivelser, hvor det af en eller anden okkult grund virker, som om der er flere eksemplarer på lager, end der er blevet trykt. Vi har lige makuleret hele dynen. Men Jakob – jeg lærer af mine fejl. Det bør du også gøre.”

Jakob tager den sidste croissant fra et fad på bordet. Det er den anden croissant, han spiser. Anne kigger på ham, som om hun er vidne til noget på en gang afskyvækkende og fascinerende.

“Ville du have haft den?” spørger Jakob.

Anne ryster på hovedet.

“Hører du efter, hvad jeg siger, Jakob?”

“Jeg hører efter. Vi skal ikke længere udgive børnebøger og tegneserier.”

“Og vi deler forlaget op i to profitcentre, der begge skal give overskud.”

Jakob bider af croissanten.

“Det skal profitcentre.”

“Hvad?”

“Give overskud. Det ligger ligesom i ordet, tænker jeg.”

“Jamen, det er helt rigtigt, Jakob. Du skal til at give overskud.”

Jakob spiser croissanten, mens han ser frem for sig. Det drysser med krummer ud over bordet.

“Det var Peter Drucker, ledelsesguruen, der fandt på begrebet,” siger han og synker det sidste. “Det var helt tilbage i 1945.”

“Sikkert.”

“Han mente siden, at det var en af hans livs største fejltagelser.”

“Sidder du bare og opfinder det pis, Jakob?”

“Det sagde han faktisk. Du kan selv tjekke det.”

“Jeg kender ikke Peter Drucker, og jeg er helt ligeglad med, hvad han måtte mene, han har begået af fejl. Jeg ved bare, at det her forlag kommer til at se anderledes ud fremover. Anne får ansvaret for fagbøgerne. Redaktionelt og økonomisk. Hun skal sikre, at der er ordentlig balance mellem omkostninger og bundlinje, og det samme skal du for de skønlitterære bøger, Jakob. Har du lyst til at udgive bøger, der ikke sælger en skid, gør du klogt i at udgive nogle andre, der tjener kassen.”

Koch og Jakob sidder og kigger hinanden lidt i øjnene, så falder Koch tilbage i stolen og slår ud med hænderne.

“Er I med mig i det her?”

Han sætter sig frem igen og drejer intenst på den brede guldring, der har fulgt ham, siden han blev gift, og som sammen med hans altid dyre jakkesæt burde kunne have forlenet ham med en udstråling som en voksen mand, men i Jakobs øjne ligner han stadig en konfirmand.

“Der er vist ikke ret mange skønlitterære forlag i det her land, der giver overskud,” siger Jakob.

“Så meget desto mere spændende bliver opgaven,” siger Koch. “Og kan du ikke skaffe nok indtægter, må du reducere på omkostningssiden.”

“Du mener fyre nogle af medarbejderne?”

“Medarbejdere er en betydelig omkostning.”

“Og hvor mange medarbejdere er det nu lige, jeg har?”

Jakob rynker brynene og ser ud, som om han tænker efter.

“Jeg tror sørme, jeg har halvanden medarbejder. Studentermedhjælpen Amalie, når hun ellers husker det, og så Gruk. Synes du, jeg skal fyre Gruk?”

“Det overlader jeg helt til dig, Jakob. Jeg skal ikke blande mig i dine dispositioner.”

Koch skruer låget på sin fyldepen og stikker den i inderlommen, samler sine papirer og rejser sig.

“Du har helt frie hænder, Jakob, men jeg forventer en plan inden for den næste uge sammen med et revideret budget for resten af året. Jeg ved, at Abelone gerne vil hjælpe, hvis du har behov for at få regnet noget igennem. Tak for et behageligt møde,” siger han og skal til at gå ud af lokalet, men stopper i døren og vender sig.

“Det er sgu, som om jeg kan mærke, at biorytmerne svinger, som de skal.”